

GHEORGHE CALAMANCIUC

**T Â R Z I U L,
ÎN 50 DE POEME**

Lector: Valentin JITARU
Desene copertă: Ada ȚÂBULEAC

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CALAMANCIUC, GHEORGHE
Târziul, în 50 de poeme/ Gheorghe Calamnciuc

Editura , Iași, 2011

ISBN:

821.135.1-1

**Editură acreditată de Ministerul Educației și Cercetării, prin
C.N.C.S.I.S.**

©2011

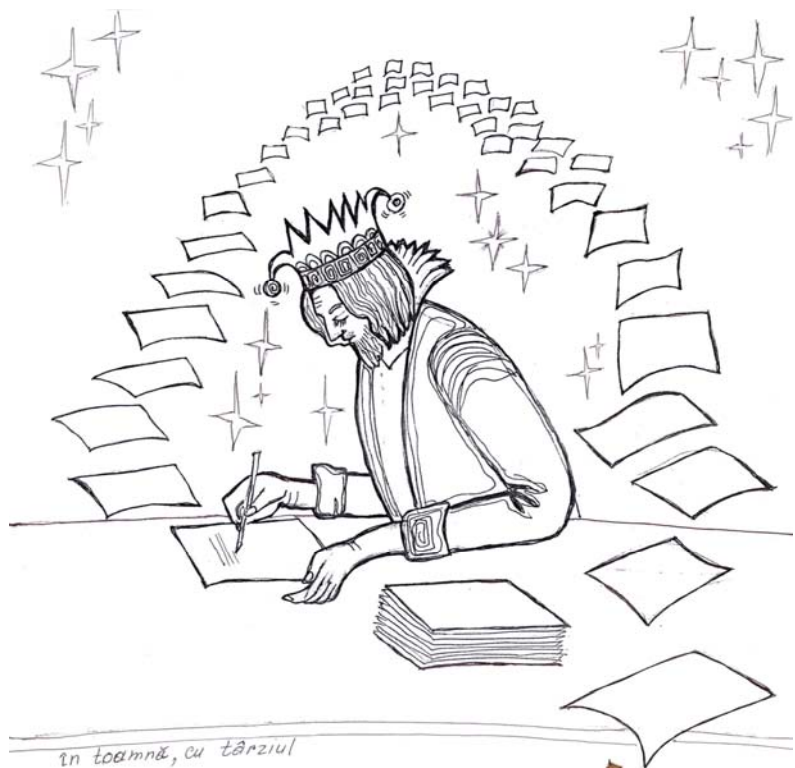
Str. Păcurari, nr. 4, Iași, cod 700511

Tel: 0332/409829

Tel./fax: 0332/409830

GHEORGHE CALAMANCIUC

**T â r z i u l,
în 50 de poeme**

în toamnă, cu târziul

în toamnă, cu târziul

sufletul

O, lume, de ne iubirea-ți mereu, mereu strivit,
Pasărea amuți în sufletu-mi încărunit.

Lumânarea pâlpaie în el, fumegându-l.
Pământul, flămând, s-a căscat, așteptându-l.

Viscolirile îl împresoară, ironice.
Ploile îl cern dinlăuntru, despotice.

Taie felii din viul lui remușcările.
Se mănâncă-ntre ele-amintirile.

Lasă-ți ura, lume, s-o înghită haosul,
Dă-i sufletului să-l absoarbă repausul.

Uite-l, Doamne, uite-l, alunecând în hău...
Și-n disperare-agățindu-se de degetul Tău...

toamnă, tu, iubito

Leagănă-mă, leagănă-mă umed și pâcios,
Toamnă, tu, iubito cu chip aburos.

Leagănă-mă, leagănă-mă pe-amurg sulfurat,
Doamna mea din cețuri de argint curat.

Ochiul îmi clătește-n ape tulburate,
Poartă-l prin văzduhuri moi, neluminate.

Și auzul bate-mi-l în cântări de vânturi,
Tot mai înspre ceruri, tot mai spre pământuri.

Scurgă-se în tine simțurile-mi toate,
Să-mi rămână carnea, osul ruinate...

Leagănă-mă, leagănă-mă umed și pâcios,
Toamnă, tu, iubito cu chip aburos.

cea dintâi

Iubita cea dintâi mi-e Țara Fagilor.
Și zac de ea cum zac de mamă, dragilor.

Că mă usuc, ah, trestie în vânt,
De dorul arsului la leagăne cuvânt.

Și că mă clatin ca paiul, durut,
Pe tristețea de dincoace de Prut.

Că intru topindu-mă-n fiecă suspin
Și mă știe-n câmpul Herței orice spin.

Că praful Mihorenilor, înecăcios,
Mi-l pun pe răni adânci și-mi e priincios.

Că aerul albastru, când se coace fânul,
Îmi vrăciuieste îndulcit plămânul.

Și că voi nemuri cu Țara, amândoi,
Doar între scânduri dulci, de fag de pe la noi...

târziul distihurilor

Hibernează-n distihurile mele târziul.
Mute, orele-i m-amețesc ca rachiul.

Pleșuvi cei doi craci, dispuși să sărute
Mai mult, rime afone, străine și slute.

Se mai lipește de ei, în dricul amiezii,
Și câte-o metaforă-alintată de-Arghezi.

În rest, mă zidesc în distih cu târziul,
În trupu-i cărunț răspândindu-mi tot viul,

Ca să-mi hrănesc cu-argintu-i necântător, durut,
Toți flămânzii de mine, înstrăinați de Prut.

cu mine vei fi veșnică

Cu mine vei fi veșnică. Doar cu mine.
Și nicidecum cu altcineva. Cu oricine!

Pentru că sufletu-mi pentru tine are
Leac pentru murire nevrednică, uitare.

Cu mine vei zbura cel mai sus – tu să crezi,
Pentru că aripile-mi crescute-s din amiezi.

Și vei iubi cum alții nu pot nici în visare,
Pentru c-ale mele simțuri fiору-l sorb din soare.

Cu mine vei fi veșnică. Doar cu mine.
Și nicidecum cu altcineva. Cu oricine!

Dar spre a nemuri, leapădă-ți carnea și oasele,
Să te rezămislesc din cuvintele-mi, nelutoasele!

încă o toamnă

Ironică, avidă de trunchiu-mi scofâlcit,
Se aşterne înc-o toamnă-n sufletu-mi trudit.

Zboară, sfredelind văzduhul bălos, frunza.
Leşină-n ochii-mi lumina subţire, lehuza.

Ploaia se prelinge-n stomacu-mi de pe-acoperişuri.
Cântecul păsărilor pierde, gălbui, în frunzişuri.

Sub un măr unde se sărutau doi înamoraţi,
O pereche de melci flămânzi au pierit uitaţi.

Părăsită de motani, tristă de tot, o mătă
Adormi sub un acoperiş narativ al lui Druţă.

Şi-n timp ce vântul urlă prin parc, schizofrenic,
Toamna intră şi-mpietri în sufletu-mi molitfelnic.

moartea-ntinerind

Își văduvesc ramul, iubito, castanii.
Pe urmele noastre îmbătrânesc anii.

Încărunțește promoroaca prin parcuri.
Farmaciile nu au pentru noi leacuri.

Pe trotuare adorm umed pâclele.
Crinul ne încarcă tot mai crunt tâmplele.

Vântul scâncește în pelinul putred.
Amurgul împietrește în ochiul nostru umed.

Ploile curg, curg... Închide, tristo, cartea.
În oase – tu nu simți? – întinerește moartea.

logodnică

Nu sunt sigur că-n toamna asta posacă
Am să pot scri un poem tandru, să-ți placă.

Privește: pân' la Dumnezeu s-a ridicat negura.
Mâna-mi tremură-a prăpăd ținând lingura.

Galbenul bolnav a umplut pădurile.
Pe pagini de-album sucombă-amintirile.

Văzduhul miroase a melci bătrâni, pieriți.
Bătrânii lângă sobe se sting pe rând, smeriți.

De-asupra câmpurilor roiesc sinistru ciorile.
Înfipți în geamuri, ochii visează iar ninsorile.

Ah, iartă-mă, târzio, bănuitoare doamnă, –
Și în acest poem mă logodesc cu-o toamnă...

ca scândura scenei

Sunt călcat de toamne ca scândura scenei.
Și torturat negru de-obsesii obscene.

Carnea mea sfârâie, friptă de brume.
Sufletu-mi se scurge-n luturi, străin de lume.

Tremură-n perdea respirația-mi ofticoasă.
Frigu-și face cuib, din cioburi de sticlă, în oase.

Urechea-mi prinsă-n păianjeni uscați
Prinde doar bocet de cei triști ori plecați.

Ah, dorul de cei dragi, târziu pornit din mine,
Piere văicărindu-se, înfipt în mărăcine...

bogații sărace

Recunoaște: în lumea-ți sătulă de visuri
Numai poemele mele te-au scos din abisuri

Unde zăceai cu sufletul surd, nepăscut
Încă înainte de a te fi născut.

Eu nu te-am înțolit ca pe o Zână Miercuri,
Nu te-am făcut stăpână pe vile și cecuri,

Ci te-am legănat pe lacrima versului
Ca pe unica uimire-a Universului

Care împarte cu mine cântecul greierului,
Vraja răcoros-sclipitoare – roua cerului,

Sfântul abur al ceaiului de dimineață,
Tihna amurgului îmbolnăvit de ceață...

Și încă mai atâtea bogații sărace
Pe care Dumnezeu ni le dă să ne împace.

tristețea

Ceață bolnavă, tristețea îneacă dimineața.
Vino, mă acoperă. Și mie-mi îneci viața.

Ce-mi era pân'acum inima fără tine, sluto?
Ce-mi sunt amintirile fără tine, duruto?

Fără gustul tău amar, ce-mi era floarea?
Fără-ngândurarea-ți, ce-mi este ninsoarea?

Fără tine, oho! ce sprinten mi-era mersul!
Fără apele-ți gri, pierit îmi este versul...

sunt și eu o toamnă

A umplut lumea toamna cu pâcla ei dulce
Și sufletu-mi a-ncetat să mi se usuce.

Îi priește contemplând cuiburile părăsite,
Drumurile fripte de lacrima ploilor oboșite,

Aerul înfipt în măceși goi, zgribulit,
Cerul cu pântecul alburii, învelit.

Sunt și eu o toamnă în care târziul, intrând,
A surâs galben, plăcându-i veșmântul ei blând,

Plutind în culori moi și altele de toate,
Mai departe de visuri, mai aproape de moarte...

cățarat pe-o stea

Numai gândind la tine, cerurile se deschid
Și stelele lor în sângele-mi se aprind.

Vezi tu, femeie, că mai sunt romantic
Pe acest pământ sinistru-enigmatic?

În acest oraș unde put străzile
Și-unde ne strivesc în troleu obezele?

Vezi tu că și sentimental mai sunt
Pe-această limbă înstrăinată de pământ,

Unde-oploșiții și-au săpat latrinele,
Leproșindu-ne pe vecie mormintele?

Ce interes ai tu să-mparți pâinea, văzduhul
Cu un visător hrănindu-se cu duhul?

Cu unul ce scrie pe frunza castanilor
Suferințele neamului, enigmele anilor?

Și care chiar acum, vorbind cu tine-n vers,
S-a cățarat pe-o stea din Univers?!

surâsul târziului

Acest poem abătut, înnourat
Îl scriu pe ochiul amurgului, tremurat.

Târziul, și-n versul ăsta mahmur și întins,
Surâde subțire, de plictis e cuprins.

N-o singură dată l-am trimis în... dar el
Continuă să-mi calce pe nervi – un mișel!

“Pleacă, ce stai, mă? i-am zis, te cuibărește
În poeme rumene și-ai s-o duci boierește!

Când îmi faci vizite, târziule bleg și confuz,
Mereu ritmul îmi calcă în străchini, obtuz,

Vocalele cântătoare, de-obicei, necorigente,
Respiră surd, mai poticnindu-se, somnolente...”

Și-acest poem, scris pe ochiul amurgului, întors,
Mi-e călcat cinic de surâsul târziului, lăptos.

trezește-te

Trezește-te! Eu sunt omul ce-n sine te-a zidit,
Încă-nainte, în pântece, de-a te fi zămislit.

Aromele corpului tău cu unduiri argintoase
Mi-au crescut în carne, mi-au înflorit în oase.

Sorbindu-ți mersul înnebunit de grație,
Îmi înmuguresc neuronii, porniți spre putrefacție.

De la un timp, nu înflorești când apar în prag.
Petalele buzelor nu-mi mai șoptesc că-ți sunt drag.

Ochii-ți nu mai dumnezeiesc aerul ce-l respir.
Nu mai observi când te condamn, când te admir.

Trezește-te! Eu sunt omul ce-n sine te-a zidit,
Încă-nainte, în pântece, de-a te fi zămislit.

supărate, comorile

Supărate, comorile mă ocolesc.
Tot mai strâmt mi-e în corpu-mi și-ncep să-l urăsc.

Ah, sufletului i-e urât în trunchiu-mi hazliu,
Tot mai împovărat de păcate, chefliu.

Zornăiesc în preajma-mi orele seci,
Comice, hlizite ca niște zevzeci.

Uneori, în răstimpuri, par să se-oprească,
Băgându-mi în mine uitarea să crească.

Supărate, comorile spre alții se scurg.
Tot mai strâmt mi-e în corpu-mi, mă topesc în amurg...

argheziană

N-am vrut să pleci, să știi, în seara ceea.
În ochii tăi larg duși plângea nu doar femeia,

Ci anii câți au fost se căinau tăcut
Din clipa de lumini de când ne-am cunoscut.

În felul cum îți potriveai ciorapul
Și ai închis, privind în gol, dulapul,

Am înțeles că iar m-acopăr nopțile
Și din pustie-și vor culege smolile.

Nu te-am oprit. Și ușa scurt-surd atunci se-nchise.
Și-n disperarea tresărind ce mă cuprinse,

Am hohotit sinistru, dându-mi seama
Că nu-ncepea, ci se sfârșise drama

Acelui mers cuminte și atât de sigur.
Mereu cu tine-alături și atât de singur...

captivul distihurilor

Aceste distihuri în ritm poticnindu-se,
Cu struguri necopți de umor hrănindu-se,

De-o vreme încoace, arcuindu-și rimele,
Tot mai crâncen îmi survolează poemele.

Mai ieri le-am vorbit că-s banale ca lutul –
Nu-și facă iluzii că-și au începutul

În poemele mele lungi și hlizite.
Destui, pân' la noi, cu pene lustruite,

Le-au înjugat cu har la carul inspirației
Și-acum sunt ponosite fără contestație.

Auzind astea, distihurile-orgolioase
Răspunseră că-afirmațiile-mi sunt dubioase

Și că ele, cică, sunt de altă croială
Și, vorbindu-le astfel, le fac de obeală.

Și se repezică asupra-mi să mă sfâșâie.
Captivul lor sunt. Le las să mă mistuie.

Ce crunt, misterul

Ce darnic și frumos mă chinuiești cu zâmbet.
Ce fin îți e piciorul cu care-mi calci pe suflet.

Ce luminoși ți-s ochii ce mă privesc cu ură.
Ce dulce ți-e ocară ce-ți iese-acum din gură.

Ce grațios ți-e brațul pe care mi-l refuzi.
Ce-ncântătoare-urechea cu care nu m-auzi.

Ce unduios ți-e părul ce nu ți-l mai mângâi.
Ce crunt îți e misterul, tu, dorul meu dintâi...

O senzație, o presimțire

Bălțul ăsta cu pâcle mereu îndopându-se
Îmi torturează sufletul, hlizindu-se.

De trotuarele-i mocirloase priponit,
Am senzația că Dumnezeu m-a gonit

Să ispășesc gravul păcat aici, pentru că
Mi-am strangulat iubita-n zi de duminică,

Înmormântând-o-n tristeți de frunze moarte
Și-mpodobindu-i corpul galben cu de toate.

La gât i-am prins mărgele din boabe de dor.
În urechi, cercei din mărgărint vorbitor.

La mâini, brățări din descântece-aurite.
În păr, agrafe din brume dulci făurite.

Și după ce-am să mor – ce presimțire neghioabă! –
Au să-mi vândă creierii visători la tarabă...

acum sau dincolo

Aseară când pierrea în geam amurgul copt,
Îmi zisei că răbdare să am nu cred că pot

Să te aștept ca-n alte dăți să vii, ciudată,
Cu toată firea-ți dinăuntru încuiată.

Și să tăcem apoi, în doi, pân' când târziul
Ne va-mbăta cu ne-nțelesuri ca rachiul...

Afară pașii-au amuțit pe caldarâm.
Eu între foi de carte mintea mi-o fărâm:

Când ai să vrei să treci? Sau n-ai să mai treci poate?
Și ai s-o faci acum? Ori dincolo de moarte?

dulcea mea năpastă

M-am afundat în toamna-mi, departe de tot.
Mai căzut și mai singur să fiu nu mai pot.

Trece lumea pe-alături și m-arată cu degetul.
Pe fiece frunză galbenă îmi tremură sufletul.

Vântul umed sluțește lumina, pierindu-mă.
Amintirile mă deapănă îndărăt, orbindu-mă.

În fiece poem de-al meu tomnatic
Sucombă câte-un amurg singuratic.

Pe spinarea firavă a fiecărui vers
Se cuibărește bruma căzând din Univers.

Și rimele mele, rimele mele tocite
Ce greu mai răzbat prin ploii repezite!

M-am afundat în toamna-mi adânc, ca-ntr-o prăpastie.
E toamna sorții mele. Ah, dulcea mea năpastă e!

cine-ți păzește visul?

Aici singur, singur, la "Nufărul Alb", înconjurat
De multă lume opacă și un cer tulburat.

Câțiva salcâmi și molizi, după proiect, frumoși,
Trei nuci despuiți și câini prietenoși.

Până acum, geloaso, n-ai motiv a te teme –
Mă îndrăgostisem de-o tufă de crizanteme,

Dar n-am să mă iubesc cu ea, poți fi sigură, –
O curtează-un vânt de toamnă și nu-i singură.

La cine mai surâd acum ochii tăi ca pruna?
Pe cine mângâie mâinile-ți albe ca bruma?

Cu cine-ți legi sărutul – să te ferească Domnul! –
Cine-ți păzește visul când, hoț, te fură somnul?

poemele mele

Sunt legat durut de poemele mele.
Ele-mi sunt lacrimile neplânse și grele.

Fiece fărămă de poem în zori scris
E-o așchie luminătoare de vis.

Fiece bob de poem peste zi încolțit
E din fiertura sângelui meu dăltuit.

Fiece zvâcnet de vers în amurg ivit
E din turbarea inimii zămislit.

Durut de mine legate și poemele-mi sunt,
Devorându-mă-ntre cer și pământ...

să-ți trimit lacrima

La o oră a dorului de repaus ajuns,
Înduioșat de plecarea ta, am plâns.

Nu-mi văzu nimeni slăbiciunea, la sigur,
Decât un păianjen spânzurat de tavan, singur.

La biserica din deal, plângea în ritmuri toaca.
După geam înflorise pe salcâm promoroaca.

Era o dimineață scundă și pe trotuar
Se mișca o lume netunsă, mortuar.

Și atunci din ochiu-mi se prelinse, grea,
Altă lacrimă și mă-ntrebai: n-ai vrea

Să ți-o trimit într-un plic, fierbinte,
Să te ascunzi în ea, ca înainte?

psalm de toamnă

Doamne, ce toamnă mi-ai adus, izbăvitoare,
De mi-ai umplut inima cu tristeți salvatoare?

Pentru că poemele-mi, fără ele,
Prea sățioase-mi sunt, prea ușurele.

Dar eu voiesc, Doamne, cu tristul meu vers
Să mă ridic la Tine în Univers

Și să-ți oblojesc cu dânsul rănilile,
Unde ticăloșii ți-au bătut cuiele.

De-aceea, Preaînaltule, îți mulțumesc smerit
Pentru această toamnă cu ploi de mărgărint

Și cu pâcle dulci, tămăduitoare
Pentru sufletu-mi, învrăjbitul de soare...

pod rupt

Adoarme înserarea udă. Ascult, ascult...
Nevorbitori ți-s pașii. Nu ți-i aud de mult.

Un pod rupt între noi – înstrăinarea.
Uite-o cum s-a întins, acoperind zarea.

Aripile ne sunt la amândoi putrede.
În piept sucombă doru-n ape lăncede.

Cu fiecare toamnă, ne-nmormântăm în ploi.
Cu cât mai goi salcâmi, și noi cu-atât mai goi.

Ne-nvăluie cu umbra-i afurisenia.
Un pod rupt între noi – mușenia.

singurătatea, pe răni

Singurătatea pe răni tot mai des mi-o pun.
Poemele – de iubire, de dor nu-mi mai spun.

Tot mai învrăjbite mi-s simțurile – ce mai vor?
Se bat în presupuneri: vreau sau ba să mai mor?

Ce doriți, ramolitelor? Știut că nu doresc.
Nu știți, proastelor, că-n disperare

O

E târziu

E târziu în sângele meu, e târziu.
Vorbele ce le taci îngână-a pustiu.

Mângâierile-ți – flori ale milei, iodate.
Răspunsurile-mi la ele, întârziate.

Din inima ta, grăbiți, se duc cocorii.
De plecarea lor târzie, mă strivesc norii.

E târziu în sufletul meu, e târziu.
Nu-mi amintesc numele, uit să mă știu.

Țin minte doar că-ntr-un poem tremurat
Te-ascundeam într-un catren rourat...

E și acolo toamnă și pustiu?
E târziu în sângele meu, e târziu...

vidul lățindu-se

Inima-și uită rugăciunile-n răstimpuri.
Dorul nu-ncolțește în ea ca pe timpuri.

Și-n sângele meu nu mai latră ispita.
Nu mai are dulceața de cândva pita.

Lumina dimineților mă sperie.
Mă împac cu orice mizerie.

Amiezile blânde mă dau în răcori.
Sunt orb la sosiri și plecări de cocori.

Pe umbrele amurgului mă culc și mi-e moale.
Speriat îmi e cugetul, simțirile – goale.

În răstimpuri, rugăciunea inimii împietrește.
Țipă vidul în jurul meu, se lățește...

gelozie

Era un vis: într-o grădină-basm, ca Edenul,
Pe genunchi străini și lacomi, îți scoteai sutienul.

Că mă frământ de-atunci ca pe rug – vai mie! –
În convulsii, sufocat de gelozie.

Și astă noapte fu de-a dreptul abisală –
Mi se-arată iar visul din noaptea cea fatală!

Și-mi împietri sângele văzându-ți dimineață
În irisuri tipul ce te sorbea în brațe.

Seara, în neștire, atingându-ți sânii,
Nu mai zvâcniră ca-nainte, păgânii.

Și gura-ți cu fioruri, fierbinte, tremurată
Nu-mi mai șopti descântecul de dor, ca altădată.

Atunci plecai în lume să dorm pe mărăcine.
Dar peste-o zi, îmbătrânit c-un veac, trăgeam la tine...

târziul, cu Crist

Înmugurește-nserarea în sufletu-mi trist.
Pe bolovanii lui ascuțiți plânge încet Crist.

Din frunza acestor poeme anonime,
Se scurge târziul în stropi vagi de rime.

Din crengile lor cu rod târziu de tot,
Mă privește lung visu-mi cu ochi de idiot.

Cad, pe rând, fructele din ele, spărgându-se.
Scâncește pământul sub ele,-amărându-se.

Pe Crist ce oftează pe pietrele grele
Îl las să plângă. Dar cu lacrimile mele.

întoarce-mi cuvintele

Mi s-au terminat pentru tine cuvintele.
Nu-mi mai devorează sângele ispitele.

Mă sting ca un rug peste care-au aruncat
Pământ surd, de tot graiul secat.

Atinge-mi, rogu-te, pleoapa-mi fără gene...
Vreau să mai trăiesc acele clipe supreme,

Când mângâierile tale de floare
Mă luminau ca dulcele din soare.

Gândurile cu fioruri toarce-mi-le.
Cuvintele pentru tine întoarce-mi-le.

aproape fabulă

“Ah, rogu-vă, nu mai umblați cu șiretlicuri,
Nu încercați să faceți comori din nimicuri”,

Le spuse, într-un poem, metaforelor zornăind
Un epitet în cămașă de in, suferind.

Metaforele-ncremeniră palide, mirate.
Urechile lor fine îngălbeniră toate.

Asemenea curaj – și îl priviră rece-albastru –
Din partea epitetului era curat dezastru!

“Epitet amărât! se repezирă ele indignate,
Nu vezi, că ți-e rupt, ponositule, cămășoiul în spate?”

Și prospețimea de cândva ți-e estompată,
Pe când noi strălucim și-acum ca altădată!”

Și-n timp ce metaforele-și aranjau mărgelele,
Cerceii auriți, brățările și inelele,

Un poet ironic din tânăra generație
Le înșfăcă pe toate și fără vreo somație

Le aruncă în tomberon – ah, bietele!
Iar cu epitetul-ngrozit își șterse ghetele.

înstrăinare

În priviri crescutu-ne-au struguri-struguri
Doar umbre, căinându-se, de-amurguri...

În înstrăinarea ce s-a lățit peste noi,
Acoperindu-ne cu galben și ploi,

Se-nvârtelesc vânturi, rostogolind melcii,
Zbor, ciocnindu-se-n văgăuni, liliicii.

Se scutură-n uitări crizantemele,
Mor, înaintea poeților, poemele.

Se scurg în înserări diminețile,
Se îneacă în brume tari fânețele.

Încremenesc cântecele în viori...
Și tu nu vrei nici să trăiești, nici să mori?...

animalul

În noaptea asta de-adio, gândesc confuz.
Dar să-mi ordonez gândurile tot îmi refuz.

Sunt leneș. Și animalul din mine e bleg.
Îngerul? Diavolul? Pe cine-aș putea să aleg

Să-mi fie martorul în noaptea asta fatală?
Nu-s decis... Iată-mă, îmbrac costumul de gală,

Aprind lumânarea, șampania deschid și aștept
Să vină scroafa-moarte "... să-mi cadă lin pe piept".

"Dar... nu vine". Și-mi pare rău, ah, rău de tot!
Și sorb din pahar vinul cu jar de idiot.

Cad pe gânduri. În ureche, aerul bate sonor.
Animalul din mine tresare... Nu vreau să mai mooor!

bucurie stranie

În această dimineață de duminică, alburie,
Simții, înfiorându-mă, o stranie bucurie,

Văzându-ți părul pe pernă răsfirat ca argintul.
Când te-a viscolit, femeie, așa ticălos timpul?

Eu îți văzusem demult tristețea suspinând
În irisurii-ți tânguitori, pălind blând...

Dar mângâierile-ți mirosind a crin înflorit,
Nici prin gând nu-mi trecea că-ai mai îmbătrânit!

Ah, dimineața asta cu lumini de mărgărint!...
Și bucuria-mi pentru păru-ți răsfățat în argint...

rod necules

Până la Tine, eram prizonier al desfrâului.
Pe calul iluziilor, dădeam liber frâului!

Admiram bezna cu ispite și-n clipe rare
Mai culegeam și flori neîntinate din soare.

Logodindu-ne disperarea, aș greși spunând
C-am fi pân' la uitare o simțire și-un gând.

Dar ne deschid în piept o rană la-amândoi
Și frunza văduvită, și-nsingurate ploi.

Și-nstrăinarea cea de frate, bat-o vina,
Când ne ajunge plâns din Bucovina.

Ori când morbul indiferenței, târșita,
Ne-ndeamnă să ne scuipăm neamul, ca vita.

Până la Tine, Doamne, nu existam întreg –
O umbră rătăcită ce trebuia s-aleg

Între un pom găunos cu fructe-aurite
Și altul cu cel mai sărac rod ce nu minte.

Ah, Doamne, ajutat-m-ai! Pe-al doilea l-am ales.
Dar stă bătut de ceruri cu rodul necules...

dor nespus

Pentru Lunicu

De la-nceputul lumii țin să-ți dăruiesc
Înrouratu-mi dor nespus, ce-l tănuiesc

De când la mama încolțeau în pântec,
Iar eu îți zămisleam întâiul cântec.

De-atunci aleanul ce ți-l port, ca focul,
Mă stinge, mă renaște în tot locul.

Dar nu-mi smulg dinții și nu țip, nu gem –
Dovadă e și-acest, cu grai strivit, poem...

neiertător de încet

A intrat toamna într-un trandafir brun și tace.
Uitat, un strugure, trist de tot, se răSCOACE.

Strugure necules de repaus sunt și eu,
Uitat de tine, de prieteni și de Dumnezeu.

Agonizează târziul în ochii-mi seci și auz.
Creierul cată-n fântâna memoriei, difuz.

Se cațără melcii pe inima mea, speriați,
Și rămân acolo, lipiți de ea, înghețați.

Chiar la geamul meu își pierde frunza salcâmul,
Cernând-o în pâcla ce-a-nghițit caldarâmul.

A intrat toamna... Și trandafirul pieri subit.
Eu neiertător de încet mor... Și uit că te-am iubit...

Regină cu iubirea-ți

Pentru Dumii și Mihaela

Nu-ți fie frică de moarte, copilă, nu-ți fie.
Bozul ei, cu prima zvâcnire a inimii, vie,

Încolțește-n os, duhoarea-i se răspândește...
Unica stavilă ce i-o poți pune: iubește!

Când fulgii zorilor în geam prind să bată,
E semn divin că inima-ți e chemată

Să murmure frunzei, lumina-n prăpăstii să cheme.
Nu te teme de moarte, copila mea, nu te teme.

Ea-i jalnică – de ce-ți spun acum, nu te miri –
Pe lângă parfumul florilor ce-l respiri.

Neputincioasă e. Strivește-o cu compătimirea-ți.
Roabă-ți e cu ura-i. Tu – Regina ei, cu iubirea-ți!

Elegii pentru cele două icoane

de-a pururi icoanele-mi

De-a pururi icoanele-mi trează-mi țin neliniștea.
Când uit de satu-mi drag, îmi redeșteaptă boliștea.

Icoanei ce m-a purtat în pântecu-i sfânt
Îi datorez jumătate din moștenitu-mi pământ.

Icoanei ce-i clădesc numele, cealaltă jumătate,
Că mi-a vărsat în sânge comori nemăsurate.

Cea mai grea e osânda ce-mi înflorește-n os –
Dăltuirea în cuvântul muncit și frumos.

De-a pururi icoanele-mi sufletul îmi aprind
Pentru neamul meu neîntreg și-atât de suferind...

elegie pentru văcuța bălaie

În zorii acești, cu ferestrele linse de ploaie,
Mi-am amintit, mamă, de văcuța noastră bălaie.

Care ne-a hrănit cu lumina laptelui ei,
În anii de foamete roșie, fiind mititei.

Imașurile de secetă pân' la rădăcini arse,
Cu ce-o hrăneai și-o adăpai – cu lacrimile noastre?

De ce-a pierit, mamă, în '48, când imașul
Iarbă veselă, dulce-a rodit, cum e cașul?

La groapă-am bocit-o noi toți și cerul de sus.
Și nu i-am pus nicio cruce... De ce nu i-am pus?!

moșteniri

Să-mi strecori, taică-meu, de ce-a trebuit
Cancerul în sânge pentru verbul trudit?

Și setea dogoritoare pentru zbor și vis?
Credința pentru prieteni și sufletul nins?

Și multele alte comori grele, care
Îmi deschid răni presărate cu sare

În astă lume potrivnică, plină de noroi?
Hai, tată, învie! Să murim înc-o dată-amândoi...

mama din fotografie

Iată-mă, plămădesc, mamă, în zori, acest poem frânt,
Cu ochii la fotografia-ți și mă mir, că mai sunt.

La Duminica Mare nu ți-am fost la mormânt,
Să-mi plâng sarea ochiului, stins, fără cuvânt...

Eram dus departe de satul nostru timid,
Cu țărani mirosind a lapte crud și molid.

Revenit în garsoniera-mi cu aer de Bălți,
Ți-am văzut portretul și-am împietrit, cum arăți.

Mult mai triști îți sunt ochii și fața, mai suptă
Și ești – ah, Dumnezeu! – și mult mai cărunță.

Ce semn e, o, Doamne? Ce poate să mai fie?
Te stingi cumva, măicuțo, și în fotografie?!...

muștrările tatei

Iar firul gândului s-a oprit la numele tău, tată.
De cum crescusem flăcău, n-am mai vorbit o dată...

Zic, să vorbim cu glas aprins, nu ca niște orbi.
Să-ți sorb lumina ochilor, tu tot să mi-o sorbi.

Mereu treceai tăcut, ca un filozof melancolic,
Pe lângă toate gafele-mi de răzvrătit sardonice

Și nu mă muștrai, tată. Iar slovele nerostite
Își treceau argintul în tâmpilele-ți ostenite,

De m-am pomenit atunci, frânt, că nu știu:
Ce bătrân alb zace-n locul tău, în sicriu?...

Un ghem crud deapănă acele zile apuse...
Cum mă mai dor, tată, muștrările tale nespuse!...

Noi, jos, în frigul lumii

Negreșit, mamă, că te-ai urcat în ceruri.
E viscol și-acolo? Tot sunt cumplite geruri?

Te-ntreb, pentru că-n copilăria-mi flămândă,
Cu focul aprins de mâna-ți tremurândă,

Ne clănțăneau dinții ca plăcile de pafta.
Trebuia să ne-ncălzești și la inima ta.

Așa, strânși lângă tine, ca niște lipitori,
Nu ne desprindeam de inima-ți până-n zori.

Ți-e cald acolo-n ceruri? Noi, jos, în frigul lumii,
Trăim, fără inima ta, ca, fără apă, lăstunii...

Dealul Ursului

Eu, taică-al meu, sunt mult mai sărac decât tine.
Și când îmi dau seama de asta, mi-e rușine.

Nu duc Dealul Ursului în spate, cum tu l-ai dus.
Nu mă frige vântul, suit pe ghebul lui, sus.

Nu-mi frâng dinții în pere tari și gutui
Din pomii sălbatici de la poalele lui.

Nu-mi rănesc ochii privind spre Cernăuți,
Urcat pe grumazul Dealului, desculț.

Preaînaltul mi-a dat alt destin. Și cu el mă împac.
Dar fără Dealul Ursului, tată, sunt cel mai sărac!...

dăltuite-n mine

Dorindu-mi ochii să îmbrace veșnica tină
Cu respirația icoanelor voastre pe retină,

Negreșit, am să mor, cu-adevărat am să mor,
Frânt de dorul ce ți-l mai duc, mamă, frânt de dor.

Negreșit, mă voi stinge cu gândul la tine, tată.
Așa moarte din neamul tău nimeni n-a avut niciodată.

Acum îmi dau seama, întomnatul, cât sunt de fericit,
C-am avut două icoane ca voi ce m-au iubit.

Acum știu de ce mă bate-n cuie chinul de neam –
Pentru că voi sunteți sufletul de flăcări ce-l am.

Acum cred că las lumii un bob viu, în coacere,
Din cerul și pământul ce mi le-ați dat la naștere.

Doamne, descărcat de gânduri și de sentiment,
Devin tot mai plecat, tot mai puțin existent.

Într-o zi, pluti-voi, golit de profan, ca o scamă,
Spre voi, dăltuite-n mine icoane: tată, mamă....

x x x

prolog de adio

Adio, distihurile mele cu suflet brumat!
Acum, de voi părăsit, același rămân – întomnat.

Cu inima-mi tremurând pe frunza gălbuie.
Cu visu-mi spăsit ce-n înălțimi nu mai suie.

S-ar putea să mă mai frângeți cu dorul, știu eu?
Jumătate din sufletu-mi mi-o las lui Dumnezeu,

Cealaltă jumătate, suferindă de scrisuri,
I-o dați voi cititorului, îmbolnăvitul de visuri...

CUPRINS

în toamnă, cu târziul	5
sufletul.....	7
toamnă, tu, iubito	8
cea dintâi	9
târziul distihurilor.....	10
cu mine vei fi veșnică.....	11
încă o toamnă	12
moartea-ntinerind	13
logodnică.....	14
ca scândura scenei	15
bogății sărace	16
tristețea	17
sunt și eu o toamnă	18
cățărăt pe-o stea.....	19
surâsul târziului.....	20
trezește-te	21
supărate, comorile	22
argheziană.....	23
captivul distihurilor	24
Ce crunt, misterul.....	25
O senzație, o presimțire	26
acum sau dincolo	27
dulcea mea năpastă	28
cine-ți păzește visul?	29
poemele mele	30
să-ți trimit lacrima.....	31
psalm de toamnă	32
pod rupt.....	33
singurătatea, pe răni	34
E târziu	35
vidul lățindu-se	36
gelozie.....	37
târziul, cu Crist.....	38
întoarce-mi cuvintele	39
aproape fabulă.....	40

înstrăinare.....	41
animalul.....	42
bucurie stranie	43
rod necules	44
dor nespus	45
neiertător de încet	46
Regină cu iubirea-ți	47
Elegii pentru cele două icoane.....	49
de-a pururi icoanele-mi	51
elegie pentru văcuța bălaie	52
moșteniri	53
mama din fotografie	54
mustrările tatei	55
Noi, jos, în frigul lumii	56
Dealul Ursului	57
dăltuite-n mine	58
prolog de adio.....	59